

«ΑΛΩΣ ΕΡΩΤΙΚΗ, ΑΛΩΣ ΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΛΩΣ ΠΑΝΑΓΙΑ»
(Κυριάκος Χαραλαμπίδης, *Ηλίου και Σελήνης άλως*, Ίκαρος 2017)

Θεοδόσης Πυλαρινός

ήμέρα τῆ ἡμέρα ἐρεύγεται ῥῆμα,
καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν.
Ψαλμός ιη΄

Ἡ καθιέρωση ἐπεξηγηματικῶν σημειώσεων στο τέλος των συλλογῶν του Κυριάκου Χαραλαμπίδη ἐν μέρει ξεφεύγει ἀπὸ τις συνήθειές του στη νέα του συλλογὴ *Ηλίου και Σελήνης άλως* – μόνο για το ένα πέμπτο, περίπου, των 54 (χρυσασδαμάντινων) ποιημάτων του καταχωρίζονται σχόλια.¹ Ὅμως, παρά τη φειδῶ αυτή, το πρώτο σχόλιό του δεν αναφέρεται σε ποίημα ἀλλὰ στον τίτλο της συλλογῆς, ἐστιάζοντας, λεξιλογικά δῆθεν, στην ἐξήγηση της λέξης «άλως».

«Δῆθεν», γιατί ο Χαραλαμπίδης γνωρίζει να χειρίζεται το υλικό του και δεν εἶναι τυχαίο που δίνει τρεις διαφορετικές ἐκδοχές για την άλω, προεξαγγελτικές, καταφανῶς θα λέγαμε, του φωτός, του ἔρωτα και της αγιοσύνης του μαρτυρίου, οι οποίες διαποτίζουν ολόκληρη την ἐξεταζόμενη συλλογὴ. Εἴτε το λαμπρό στεφάνι του ἡλίου, της ἡμέρας δηλ. και του ἀπλετου φωτός, εἴτε ο αμυδρός δακτύλιος γύρω ἀπὸ τη σελήνη, που την καθιστᾶ διακριτότερη μέσα στο σκοτάδι, μας υποβάλλουν την ὑπαρξὴ της φωτεινότητας τόσο στην ευδία ὅσο και στις χειμέριες μέρες του βίου. Ἡ άλως της αγιοσύνης, τίμημα αυτή του καθαγιασμοῦ της υπομονῆς, της ἐνάθλησης και της πίστης, δεν ἀντιστρατεύεται, ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνει, με τον αἰρετικό τρόπο του ποιητή, την ἐρωτική και συνάμα της ἀναγεννητική δύναμη του γυναικείου στήθους, στο κατεξοχὴν αἰσθησιακό σημείο του, γύρω ἀπὸ τη θηλή. Εἶναι ἡ θηλαία άλως, το στεφάνι που περιβάλλει τη διττὴ λειτουργία του μαστοῦ, την ἐρωτική και συνάμα τη μητρική, την ἀναπαραγωγική και ὡς ἐκ ταύτης τη διατηρητική στη ζωῆ.

Προσφωῶς ἐπισημάνθηκε ἀπὸ την κριτικὴ στον τίτλο της συλλογῆς η παρουσία του υγροῦ στοιχείου με την ἐπανάληψη του λάμδα, συμφώνου ἐρωτικού, δηλωτικῶν κρυπτικῶν της γυναικείας παρουσίας, ἡ οποία και ἐπιβεβαιώνεται στη συνέχεια, πρωτίστως με την ἀδιάλειπτη παρουσία της ἀγέρας της θεᾶς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ και με τις ἄλλες γυναικείες μορφές, ἕνα εἶδος διαχρονικῆς ἀνάδειξης του θῆλεος ἀνά τους αἰῶνες και τις πολιτισμικές ιδιοτυπίες τους, ὅπως της Παναγίας, της Μαγδαληνῆς, της τραγικῆς